

ДУХОВНА БЕСЕДА

бр.363 Издание на православния катедрален храм "Успение на Пресвета Богородица" -
София

ДЕН СЛЕД ДЕН. ДНЕВНИК НА ЕДИН ПРАВОСЛАВЕН СВЕЩЕНИК

НАШЕТО УПОВАНИЕ. По какъв начин ни утешава словото Божие? Как лекува нашите открити рани? - Съвсем не така, както утешават човешките думи. То не ни предлага развлечения, не ни отвлича от скърбите, не прикрива раните ни със забрава. Не. Спасителят ие ни заповядва да забравяме своята мъка. Той допуска нашите сълзи, а и Сам Той е плакал при гроба на Лазаря. Но Той ни заповядва да не скърбим така, както тези, **„които нямат упование (надежда)“**/ 1Сол.4:13/ Това упование е Утешителят, изпратен ни свише за да ни отвлече от всичко земно, да насочи погледа ни към Господа, където са нашите съкровища - там да търсим утешения и радост.

Отминалите в по-добрия свят наши приятели и близки повече няма да се върнат при нас. На земята няма да видим повече скъпите за нас лица, няма да чуем любимите им гласове - но всичко не свършва със земния живот. Смъртта е само преход към пълнотата на свършения живот - в това е нашето утешение и цялата наша надежда. Макар че те няма да се върнат при нас, но ние ще отидем при тях, когато Господ ни призове. Нашият път на земята е по-дълъг, трудът ни още не е приключил, все още не сме заслужили успокоение, все нещо още остава да довършим за Господа. Ние трябва да изпълним задачата си тук, на земята. Тогава и за нас ще започне вечния, радостен празник на небето.

Нека се примирим с тази своя задача и да я изпълняваме добросъвестно до край, колкото сълзи и труд да ни струва това! Нека **„с търпение да изминем предстоящото нам поприще“**/Евр. 12:1/ и търпеливо да очакваме Божия призив за отиване във вечното ни жилище. Какво блаженство ще бъде това, когато в сиянието на Неговата любов и ние **„винаги с Господа ще бъдем“**/1Сол.4:17/ Нима, скърбящи братя, вие не намирате утешение в това живо упование? Нима вашите сълзи закриват от духовния ви взор това светло видение?

Затова, идете при Него да намерите утешение и мир! Той знае вашата слабост, и затова ще ви успокои с любовта на Своя поглед. Неговите обятия са отворени за вас, побързайте да се скриете в тях от всички ваши смущения и тревоги! **Уповавайте се на Божествения Утешител, Който ви призовава при Себе Си и е готов да излее върху вас недостойните и немощните този мир и тази радост, източник на които е Самият Той.** Приемете със смирение и любов изпратения ви кръст и го носете търпеливо. Не след дълго ще настъпи и тази блажена минута, когато Спасителят ще ни призове в небесния покой, където вече няма да има нито сълзи, нито болест, нито въздишки.

ЦЕЛТА НА ИЗПИТАНИЯТА Е СПАСЕНИЕТО НА НАШИТЕ ДУШИ. Болестите, скърбите и мъката се срещат на всяка крачка. Не съществува човек, който може да ги избегне. **Въпреки че мъката по същество е толкова обикновено нещо, но в същото време тя е и нещо търде загадъчно.** И по време на мъката най-често и най-естествено се явява въпросът - защо? Пълен отговор вероятно ще получим едва след смъртта, но отчасти ни е дадено и тук да познаем целта и назначението на изпратените ни изпитания. За да разберем тази цел трябва да помним, че личната ни скръб не засяга само нас, но нейното действие се простира доста по-далеч. В историята на болестта, смъртта и възкресението на Лазар виждаме потвърждение на подобно твърдение. Това чудо, извършено от Спасителя във Витания, имало четири различни действия и значения. Било нужно на Самият Спасител - **“да се прослави чрез нея** (болестта на Лазар) **Син**

Божий.”/Ин.11:4/ Било нужно на апостолите: *радвам се за вас, че Ме нямаше там, та да повярвате* /Ин.1:15/.

Спасителят знаел колко силно впечатление ще направи това чудо на апостолите и затова казал: *радвам се за вас...*” Разбира се, най-силно това събитие засягало сестрите на Лазаря. Когато им бил върнат любимият брат, когото те оплаквали като умрял - с това те получили уверение в Божеството на Исуса Христа. Те първи познали какво може да бъде Той за всички, Които истински вярват в Него. Накрая, тази скръб, това чудо, било нужно за самите иудеи. Да си спомним думите на Спасителя: „**Отче, благодаря Ти, че Ме послуша. Аз и знаех, че Ти винаги Ме слушаш; но това казах за народа, който стои наоколо, за да повярват, че Ти си Ме пратил.**”/Ин. 11:41 -42/

По този начин огромната скръб, стоварила се върху сестрите на Лазар, трябвало по благотворен начин да се докосне и до народа, който по този повод се събрал във Витания. Назначението на изпратеното изпитание по този начин ни се представя в съвсем нов смисъл. То е озарено от нова светлина, в която може би ние не сме привикнали да обличаме скръбта. Независимо от това, и в наши дни, **всички изпитания и скърби имат същата определена цел - спасението на човешките души.** Всяко изпитание за Господа е само способ да прояви пред хората всемогъществото на Своята спасителна благодат. Нека всичко това, братя, да ви ободри! Покажете мъжество, укрепвайте се с надеждата, учете се да се хвалите и със скърбите. „*Търпението пък нека бъде свършено нещо, за да бъдете свършени и цялостни, без никакъв недостатък.*”/Иак. 1:4/

ДАЙ НИ ГОСПОДИ, ТЪРПЕНИЕ!

Апостолът пише: *Господ да насочи сърцата ви към любов Божия и търпение Христово*”/2Сол.3:5/ Разбира се, всички ние сме готови да се обърнем към Господа с такава молитва, защото всички се нуждаем от търпение. В Христа Исуса, както всички останали Негови свойства, така и търпението достигнало съвършенство. „*Дойде у Своите Си, и Своите Го не приеха.*”/Ин.1:11/. **Спасителят никога не губил търпение**, никога не преставал да обича, да благославя, да благодотвори (да върши добро) на всички и на всеки, винаги бил готов да излее даровете на Своята любов, независимо че знаел и виждал, че в своето жестокосърдие хората ги отхвърляли и не ги приемали.

Той отварял Своите обятия, простирал ръцете Си към народа, а същият този народ Го приковал на Кръста! Но точно тези приковани на Кръста святи ръце носели изкупление и живот. Колко често и учениците Му не разбирали Господа, колко често Го огорчавали със своето неверие и малодушие, със своите колебания! Въпреки това, Той никога не изпитвал раздражение - не замлъквало Неговото учение, не отслабвала любовта Му към тях.

Какво търпение е било нужно да бъдеш ежедневно с тази страдаща, нещастна и често неистова тълпа, която не Му давала покой, искайки от Него изцеления и помощ! Въпреки всичко, Той с постоянна кротост се отдавал на същата тази тълпа, като изтощавал всичките Си сили в служение на падналото и страдащо човечество.

Когато Той се оказал лице в лице със Своите врагове, що за чуден пример виждаме от Него! Откакто свят съществува, никога и от никого не е било проявявано такова смирение. На суровите изказвания, на заплахите, на грубите обвинения, Той отвръщал с любов, с молитва за Своите убийци. В отговор на човешката злоба, Той отдавал Своя живот.

Изумява ни такова поразително търпение и постоянство на Спасителя в Неговия тежък труд на земята, който толкова често изглеждал неблагоприятен, безрезултатен. Самият Той почти не виждал благотворното действие на Своето учение - в тази тълпа, която следвала

след Него повярвалите не били много. Но Спасителят бил Сеяча, а жътвата предстояла напред във времето.

И така, при всички обстоятелства от Своя живот на земята Господ ни дава пример за божествено търпение. Да се молим „**Господ да насочи** и нашите **сърца към любовта Божия и търпението Христово.**”!/ср. 2Сол.3:5/ Да се научим търпеливо да понасяме неуспехите в трудовете си, без да униваме; да изчакаме благоприятното време за действие, като се опасяваме да не би с прибързаността си, вместо полза да принесем вреда. Да помним, че неузрелият плод, откъснат преждавременно, няма присъщата му сила и вкус.

ПРЕДОСТАВЕТЕ СЕБЕ СИ, ХРИСТОС ДА ДЕЙСТВА ВЪВ ВАС! Апостолът пише: **„Кога съм немощен, тогава съм силен.**”/2Кор. 12:10/ Отдайте себе си всецяло на Христа! Дайте Му пълна власт над себе си - нека единствено Той да царува във вашата душа! Дори по време на вашите трудове в името на Христа, поемете си въздух, опомнете се, и в безмълвие очаквайте Неговото посещение, така че не вие, а Сам Той да действа във вас и чрез вас. Пазете се от твърде голяма суетливост във вашите трудове. Всички ние се нуждаем от **еждневно обновление, от еждневно общение и просвещение свише** (за да не се уповаваме прекалено и единствено на свои, макар и наглед правилни духовни преценки и решения). Всички се нуждаем от смирение, като сме длъжни да помним, че Божията сила в немощ най-силно се проявява. Длъжни сме да съзнаваме своята немощ, да станем малки деца в ръцете на Бога, за да може Господнята ръка постоянно да ни управлява.

Спомнете си как: **„остана Иаков сам. И с него се бореше Някой до зори.**”/Бит.32:24/

Господ ни се явява не когато сме сред многолюдна тълпа, не когато сме във водовъртежа на кипяща активност - не, **Той слиза при нас и ни намира когато сме уединени**, когато сме в тишина. Може би и вие сте в уединение, в болест? Може би се чувствате изолирани от ближните, захвърлени от всички? Или пък сте се лишили от този скъп и близък вам човек, който е бил ваша опора и утешение в живота?

Но вие не сте сами. Христос ще ви посети със Своя Дух и вие ще Го видите с очите на вярата. Тогава **Той ще ви изпрати и Своята сила**. Но за да приемем от Него този дар, **трябва да се проникнем от смирение**, тогава ще можем да получим даровете на Светия Дух. Преди всичко трябва да осъзнаем собственото си безсилие и Божията сила, която Иаков разбрал в борбата с Бога, когато видял Бога „**лице в лице**”/Бит.32:30/.

„И се повреди ставата на бедрото у Иакова”/Бит.32:25/ Иаков и преди това бил вярващ човек, но след срещата с Господа се превърнал в „**Израил**” т.е. **надвиващ**. Нашата постоянна /или често повтаряща се/ **невярност, нашите отстъпления и всичките ни падения произтичат от това, че душата ни все още не се е срещнала с Господа (и останала с Него)**. Дължат се на това, че не сме приели в себе си (действието) на Светия Божий Дух. Само в еждневното общение с Бога, когато от Неговите ръце получаваме силата на вечния живот можем да преборим и **надвием** и нашите немощи, за да не отслабнем, да не паднем и да не погинем в пътя на земните си дни.

Превод от: ДЕНЬ ЗА ДНЕМ...Лествица, Москва, 1998 г., по издание от 1909 г. стр.8-15 ,